

★ MONA KASTEN ★

MAXTON HALL

SAVE US

megmentjük
egymást

fine
selection

★ MONA KASTEN ★

MAXTON HALL

SAVE US

megmentjük
egymást

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Széged, 2025

1

Graham

A NAGYPAPÁM RÉGEBBEN mindig azt kérdezte tőlem: ha egyszer eljön a nap, amikor mindent elveszítesz, mit fogsz tenni? Soha nem gondolkoztam el komolyan a kérdésre adandó válaszon, hanem mindig csak azt feleltem, ami az adott pillanatban legelőször az eszembe jutott.

Amikor hatéves voltam, és az öcsém szándékosan tönkretette a markológépemet, akkor a válasz így szólt: *Akkor meg fogom javítani a játékomat.*

Tízévesen, amikor Manchesterből London közelébe költöztünk, dacosan azt mondtam: *Akkor majd keresek magamnak új barátokat.*

És amikor meghalt az anyám, és tizenhét évesen megpróbáltam erős maradni az apám és az öcsém kedvéért, akkor így szólt: *Túljutunk ezen.*

Még akkor sem volt opció számomra, hogy feladjam.

De most, majdnem huszonnégy évesen, ebben az irodában, ahol hirtelen úgy érzem magam, mint egy bűnöző, már képtelen vagyok válaszolni. A helyzetem ebben a pillanatban kilátástalannak tűnik, a jövőm bizonytalan. Fogalmam sincs, hogyan tovább.

Kihúzó a nehéz cseresznyefa asztal nyikorgó fiókját, és kipakolom belőle a tollakat meg a jegyzetfüzeteket, amelyek az elmúlt évben ott találtak helyet maguknak. A mozdulataim lassúak, a karom mintha ólomból volna. Pedig sietnem kell: még az ebédszünet vége előtt el kell hagynom az épületet.

Azonnali hatállyal felfüggesztem. És megtiltom, hogy a Maxton Hall diákjaival bármilyen kapcsolatba lépjen. Ha ezt megszegi, feljelentést teszünk ön ellen.

A tollak kihullanak a kezemből, és hangos csattanással érnek földet.

A fenébe!

Lehajolok, összeszedem őket, majd hanyagul bedobom a többi holmim közé, amiket már egy kartondobozba pakoltam. Jegyzetek, tankönyvek, a nagyapám régi földgömbje és a holnapra lefénymásolt tananyag vad összevisszasága, amit tulajdonképpen ki kellene dobnom, de nem tudom rávenni magam.

Körülnézek az irodában. A polcok már üresek, mindössze az íróasztalon maradt néhány papírfecni, és a kissé összepiszkolódott alátét utal arra, hogy néhány órával ezelőtt még dolgozatokat javítottam itt.

Magadnak köszönheted, szólal meg egy rosszindulatú hang a fejemben.

Megdörzsölöm lüktető halántékomat, majd még egyszer, utoljára ellenőrzöm az íróasztal összes fiókját és rekeszt. Nem lenne szabad a szükségesnél hosszabbra nyújtanom a búcsút, de nagyobb erőfeszítésbe kerül elszakadnom ettől a kis irodától, mint gondoltam. Már hetekkel ezelőtt meghoztam a döntést, hogy egy másik iskolában keresek állást, hogy együtt lehessek Lydiával. De még mindig hatalmasnak érzem a különbséget aközött, hogy önszántamból bontom fel a munkaviszonyomat, vagy a biztonsági szolgálat kíséri ki.

Nagyot nyelek, és leakasztom a kabátomat a fából készült ruhafo-gasról. Gépiesen felveszem, majd felkapom a dobozt, és az ajtóhoz lé-pek. Anélkül, hogy még egy pillantást vetnék rá, elhagyom az irodát.

A fejemben csak úgy csaponganak a kérdések: *Lydia már tudja? Hogy van? Vajon mikor látom legközelebb? Mit tegyek most? Felvesz-e még valaha is egy iskola tanárnak? És mi van, ha nem?*

De ezekre most semmiképp sem tudok választ adni. Ehelyett megpróbálom elfojtani a kitörni készülő pánikot bennem, és végig-sétálok a folyosón a titkárság felé, hogy leadjam a kulcsokat. Diákok mennek el mellettem, néhányan barátságosan köszönnek. Fájdalmas szúrás hasít a gyomromba. Csak nagy nehezen sikerül viszonoznom a mosolyukat. Nagyon szerettem itt tanítani.

Bekanyarodom a titkárság folyosójára, és egyszerre olyan érzés tör rám, mintha valaki egy vödör jeges vizet öntött volna a fejem-re. Olyan hirtelen torpanok meg, hogy valaki hátulról nekem jön, majd motyogva elnézést kér. De alig figyelek rá, a tekintetemet a ma-gas növéssű, vörössesszőke hajú fiatalemberre szegezem, akinek ezt az egész helyzetet köszönhetem.

James Beaufortnak az arcizma sem rándul, amikor megpillant. Épp ellenkezőleg, teljesen közömbösnek látszik – mintha nem is ő tette volna épp tönkre az életemet.

Tudtam, hogy mire képes. És az is világos volt számomra, hogy nem jó ötlet magam ellen fordítani őt. „James és a barátai kiszámít-hatatlanok – figyelmeztetett Lexington már az első napomon. Le-gyen óvatos!” De én alig méltattam figyelemre a szavait, mert akkori-ban már ismertem a történet másik oldalát. Lydia elmesélte nekem, hogy mennyire szenved ez a fiú a családi örökség súlya alatt, mennyi-re zárkózott még a saját ikertestvérével szemben is.

Utólag olyan ostobának érzem magam, hogy nem voltam körül-tekintőbb. Tudnom kellett volna, hogy a bátyja mindent megtenne

Lydiáért. Az én szakmai tönkretételem valószínűleg nem volt több, mint egy apróság a napi rutinjában.

James mellett ott áll Cyril Vega, akit szerencsére soha nem kellett tanítanom. Nem tudom, hogy sikerült volna-e fenntartanom a professzionalitás látszatát. Valahányszor meglátom, mindig Lydia és az ő képe jelenik meg lelki szemeim előtt. Ahogy együtt lépnek ki az iskola épületéből, majd beszállnak a Rolls-Royce-ba. Ahogy együtt nevetnek. Ahogyan a fiú átkarolja Lydiát, és vigasztalja, miközben én ezt soha nem tudtam megtenni az édesanyja halála után.

Egy rövid pillanat múltán magamhoz térek, erősen összeszorítom a fogam, és folytatom az utam a dobozt a hónom alá fogva. Minél közelebb érek kettejükhez, annál erősebben szorítom a kabátzsebemben lévő kulcsot. Láthatóan félbeszakították az imént zajló beszélgetésüket, és engem figyelnek, az arcuk két kemény, áthatolhatatlan maszk.

A titkárság ajtaja előtt megállok, és Jameshez fordulok.

– Most elégedett vagy?

Semmilyen reakciót nem látok rajta, amitől még jobban felforr bennem a harag.

– Mégis mit gondoltatok? – kérdezem, és kihívóan nézek rá. Megint nem válaszol. – Tisztában vagytok azzal, hogy a gyerekes húzásaitokkal egzisztenciákat tesztek tönkre?

James vált egy pillantást Cyrillel, az arca enyhén elpirul – pontosan úgy, mint a húgáé, amikor dühös lesz. Elképesztő módon hasonlítanak egymásra, pedig véleményem szerint aligha lehetnének különbözőbbek.

– Maga az, akinek előbb kellett volna gondolkodnia – fröcsögi Cyril.

A szeme még dühödtebben szikrázik, mint Jamesé, és hirtelen bevillan a gondolat, hogy feltehetőleg együtt ötölték ki azt a tervet, hogy miként távolítsanak el az iskolából.

Cyrl tekintete nem hagy kétséget afelől, hogy kettőnk közül ő az, akinek valóban hatalma van. Bármit megtehet velem, teljesen mindegy, hogy idősebb vagyok nála. Ő nyert, és ezt ő is tudja. A győzelem az arcára van írva, és ez tükröződik a büszke testtartásában is.

Beletörődve nevetem el magam.

– Meglep, hogy még tud nevetni – folytatja. – Mert ezzel vége van. Lelepleződött, ezt tulajdonképpen felfogta?

Olyan erővel szorítom meg a kezemben a kulcscsomót, hogy a kis fémfogak belemélyednek a bőrömbe. Ez a gazdag taknyos tényleg azt hiszi, hogy én ezzel nem vagyok tisztában? Ne tudnám, hogy senkit sem fog érdekelni, hogy mikor és hol ismerkedtünk meg valójában Lydiával? Vagy azt, hogy senki sem fogja elhinni nekünk, hiába is bizonygatjuk, hogy már akkor ismertük és szerettük egymást, mielőtt a Maxton Hallba kerültem volna? És hogy abban a pillanatban véget vetettünk a kapcsolatunknak, amikor megtudtuk, hogy a tanára leszek? Persze hogy tudom! Ettől a pillanattól kezdve mindörökre én leszek az az undorító alak, akinek kezdő tanár korában viszonya volt egy diáklánnyal. És ettől a gondolattól rosszul leszek.

Anélkül, hogy még egy pillantásra méltatnám kettejüket, bemelegyek a titkárságra. Kiveszem a kulcsot a zakóm zsebéből, lecsapom a pultra, és sarkon fordulok. Amikor újra elsétálok a fiúk előtt, a szemem sarkából látom, ahogy Cyril egy mobilt nyom James kezébe.

– Köszönöm, tesó – hallom mögöttem, aztán elfordítom a fejem, és amilyen gyorsan csak tudok, a kijárat felé sietek. Csak futólag érzékelem, hogy James mögöttem egyre jobban felemeli a hangját.

Minden lépés fáj, minden lélegzetvétel megoldhatatlan feladatnak tűnik számomra. Zúgni kezd a fülem, ami szinte minden zajt túlharso. A diákok nevetését, a lépteik visszhangját, a kétszárnyú ajtó nyikorgását, amelyen át elhagyom a Maxton Hallt, és kilépek a bizonytalanságba.

Kábának érzem magam.

Amikor a buszsofőr szól, hogy megérkeztünk a végállomásra, egy pillanatig fel sem fogom a szavai értelmét – aztán leesik, hogy le kell szállnom, ha nem akarok visszamenni egészen Pemwickig. Semmi-re nem emlékszem az elmúlt háromnegyed órából, annyira elmerültem a gondolataimban.

A tagjaimat egyszerre érzem ólmosnak és zsibbadtnak, amikor lemegyek a busz lépcsőjén, és kilépek a szabadba. Mindkét kezemmel a hátizsákom pántjába kapaszkodom, mintha az kellő támaszt adhatna most nekem. De sajnos ez sem segít, hogy megszabaduljak ettől az érzéstől. Mintha egy forgószelebe keveredtem volna, ahonnan nincs menekvés, és már azt sem tudom többé, hogy merre van a fent és a lent.

Ez az egész igazából nem történhetett meg. Nem rúghattak ki az iskolából. Az anyám nem hiheti komolyan azt, hogy viszonyom van egy tanárral. Nem lehet, hogy az Oxfordról szőtt álmom épp most foszlik szét.

Azt hiszem, kezdem elveszíteni a józan eszemet. Egyre gyorsabban veszem a levegőt, az ujjaim görcsbe rándulnak. Érzem, ahogy az izzadság lefolyik a hátamon, ugyanakkor az egész testem libabőrös lesz. Szédülök. Becsukom a szemem, és megpróbálom legalább nagyjából visszaszerezni a kontrollt a légzésem felett.

Amikor kinyitom, már nincs az az érzésem, hogy bármelyik pillanatban elhányhatom magam. Amióta lekecmeredtem a buszról, először vagyok képes szemügyre venni a környezetemet. Három megállóval túlmentem, és most Gormsey másik végén vagyok. Rendes körülmények között szörnyen mérges lennék most magamra. Ehelyett azonban szinte megkönnyebbülést érzek, mert most semmi esetre sem mehetek haza. Nem, miután anya úgy nézett rám.

Csak egyvalaki van, akivel ebben a másodpercben beszélni szeretnék. Egyvalaki, akiben feltételek nélkül megbízom, és aki pontosan tudja, hogy soha nem tennék ilyesmit.

Ember, a húgom.

Elindulok a helyi gimnázium felé. Nem lehet már sok hátra a tanítás végéig, mert már néhány fiatalabb diák szembejön velem. Egy csapatnyi fiú megpróbálja lelökdösni egymást a keskeny járdáról a sövény közé. Amikor meglátnak, hirtelen megtorpannak, és lehajtott fejjel elmennek mellettem, mintha attól félnének, hogy bármelyik pillanatban rendre utasíthatom őket a viselkedésükért.

Minél közelebb érek a gormsey-i gimnáziumhoz, annál különösebben érzem magam.

Két és fél évvel ezelőtt még én is ebbe az iskolába jártam. Ugyan nem hiányoznak azok az idők, de most, hogy itt állok, az egész olyan-nak tűnik, mintha kirándulnék egyet a múltba. Csakhogy akkoriban senki nem fordult felém, és nem bámult meg, amiért egy drága magániskola egyenruháját viselem.

Felmegyek a bejárati ajtó felé vezető lépcsőn. Az épület falai, amelyek valamikor feltehetőleg fehérre vakoltak, mára megsárgultak, az ablakkeretekről pedig pereg a festék. Nem lehet nem észrevenni, hogy az utóbbi években nem kapott túl sok pénzt a gimnázium.

Félretolom a diákokat, akik az épületből zúdulnak ki az utcára, és megpróbálok egy ismerőst találni a sok arc között. Nem tart sokáig, amíg kiszúrok egy lányt, akinek két copfja szorosan a fejéhez simul, és egy fiúval együtt hagyja el épp a gimnáziumot.

– Maisie! – kiáltom felé.

A lány megáll, és a hang forrását keresve körülnéz. Amikor megpillant, kérdően vonja fel a szemöldökét. Miután jelzi a barátjának, hogy várjon egy kicsit, felém indul a tömegben át.

– Szia, Ruby! – üdvözlök. – Mi a szitu?

– Tudod, hol van Ember? – kérdezem. A hangom teljesen normálisnak tűnik, és egy pillanatilag azon töprengök, hogy lehetséges ez, amikor nem sokkal korábban tört össze minden bennem.

– Azt hittem, Ember beteg – feleli Maisie a homlokát ráncolva. – Ma nem jött suliba.

– Tessék?

Ez képtelenség. A húgom és én ma kora reggel egyszerre hagytuk el a házat. Ha nem volt iskolában – akkor hova a fenébe mehetett?

– Azt írta nekem, hogy nagyon fáj a torka, és ágyban fekszik. – Maisie megvonja a vállát, majd vet egy pillantást a barátjára. – Valószínűleg már otthon van, csak elkerültétek egymást. Figyu, most épp randim van. Nem lenne baj, ha most...?

Gyorsan bólintok.

– Persze, köszí.

Még egyszer odaint nekem, aztán lefut a lépcsőn, és belekarol a srácba. Nézem, ahogy távolodnak, miközben a gondolataim összevissza kavarognak a fejemben. Ha Embernek ma reggel fájtna a torka, akkor az biztos feltűnt volna. De nem látszott betegnek, és nem is viselkedett furcsán. A reggelinél minden olyan volt, mint máskor.

Előkotrom a telefonomat a zsebemből. Három nem fogadott hívást jelez Jamestől. Lángoló arccal törlöm az értesítést.

Én vagyok az, aki a képeket készítette, hallom a hangját a fejemben, de megpróbálom figyelmen kívül hagyni a mellkasomra telepedő nehézséget. Belépek a kedvencek közé, és Ember számára kattintok. Kicseng, tehát nincs kikapcsolva a mobilja. Viszont még a tizedik csörgés után sem veszi fel. Leteszem, aztán írni kezdek egy üzenetet.

Kérlek, jelentkezz. Sürgősen beszélnem kell veled.

Elküldöm, visszagyömöszölöm a mobilt a blézerem zsebébe, aztán lemegyek a lépcsőn, és még egyszer a sulis felé fordulok. Hihetetlen, hogy mennyire idegennek érzem magam. Semmi kétség, hogy már nem tartozom ide. De ez most már a Maxton Hallra is igaz.

Már sehova nem tartozom, fut át a fejemen.

Ezzel a felismeréssel hagyom el a gimnázium területét. Anélkül, hogy végiggondolnám, balra kanyarodom, és végigsietek a főutcán a negyedünk felé, bár jelenleg az otthonunk az utolsó hely, ahol most lenni szeretnék. Képtelen lennék elviselni, ha anya még egyszer olyan csatlódottan nézne rám, ahogyan Lexington irodájában tette.

A történetek végtelenítve játszódnak le a fejemben. Újra meg újra hallok az igazgató hangját. Azt, ahogy néhány szóval elveszi tőlem az egész jövőmet, mindent, amiért évek óta dolgozom.

Miközben elhaladok a kávézók és a kis üzletek sora mellett, az előttem és mögöttem hazafelé tartó diákok beszélgetéseinek kósza foszlányai ütnek meg a fülemet. Házi feladatokról dumálnak, tanárok miatt bosszankodnak, vagy nevetnek valamin, ami az első szünetben történt. Rá kell döbbernem, hogy nekem már nincs olyan sulis társam, akivel ilyesmit megbeszélhetnék. Nem maradt más választásom, mint hogy végigmenjek ezen az utcán, hagyjam, hogy a tűző nap tévedhetetlen bizonyossággal gúnyolódjon rajtam, hogy az én életem már teljesen kiüresedett. Se iskola, se család, se barátok.

Könnyek szöknek a szemembe, és hiába próbálom kipislogni őket. Szükségem van a húgomra. Szükségem van valakire, aki azt mondja nekem, hogy minden jóra fordul, még ha most nem is tudok hinni benne.

Épp amikor újra elővenném a telefonom, megáll mellettem egy autó. A szemem sarkából látom, hogy egy sötétzöld, elég rozoga járgány, rozsdás felnikkel és koszos ablakokkal. Senkit nem ismerek, aki

ilyen autóval járna, ezért nem is törődöm vele, egyszerűen tovább sétálok.

De a kocsi követ. Az utca felé fordulok, hogy alaposabban megnézzem, amikor a vezető oldalán letekerik az ablakot.

Arra az arcra, ami előbukkan mögüle, végképp nem számítottam. Meglepetten torpanok meg.

– Ruby? – kérdezi Wren. Úgy tűnik, hogy pont olyan szörnyen nézhetek ki, mint ahogy érzem magam, mert Wren hunyorogva összehúzza a szemét, aztán kicsit kihajol az ablakon, hogy alaposabban végigmérhessen. – Minden oké veled?

Erősen összepréselem a számat. Wren Fitzgerald nagyjából az utolsó személy, akivel most csevegni szeretnék. Főleg úgy, hogy nem nagyon kell gondolkodnom azon, miért bámul így rám. Biztos vagyok benne, hogy annak a híre, hogy kirúgtak a Maxton Hallból, már mindenkihez eljutott. Kellemetlen forróság hulláma önt el, és válasz nélkül sietek tovább.

Mögöttem becsapódik egy kocsiajtó, nem sokkal azután gyors léptek zaja üti meg a fületem.

– Ruby, várj!

Megállok, és behunom a szemem. Aztán veszek egy, két, három mély levegőt. Megpróbálom elrendezni a vonásaimat, hogy ne látsozódjon rajtam, mennyire feldúlt ez az egész, és épp mi zajlik bennem, mielőtt Wren felé fordulok.

– Úgy nézel ki, mint aki bármikor összeeshet – mondja, miközben a homlokát ráncolja. – Nincs szükséged segítségre?

Halkan felhorkanok.

– Segítségre? – kérdem rekedten. – Tőled?

Wren szorosán összezárja az ajkát. Egy pillanatra a földre néz, aztán újra rám.

– Alistair elmesélte, hogy mi történt. Ez mekkora szívás!

Megmerevedek, és elfordítom a fejem. Tehát pontosan úgy történt, ahogy gondoltam. A hír már szétspriccelt a suliban. Ez egyszerűen csodálatos. Egy fitnessközpont homlokzatát bámulom az utca szemközti oldalán. Néhányan futópadokon edzenek, mások súlyokat emelgetnek. Talán ott kellene elbujdosnom. Ott biztosan nem találna meg senki.

– Remek – motyogom.

Megint hátat akarok fordítani neki, és továbbmenni, de valami miatt tétozom. Talán az a tény nem enged elindulni, hogy Wren nem egy terepjáróval furikázik, hanem egy olyan autóval állt meg mellettem, ami úgy néz ki, mintha bármelyik pillanatban darabokra eshetne. Talán a tekintete, ami most komolynak és őszintének hat, és nem olyan, mintha szórakozna velem. Vagy talán amiatt, hogy itt állunk egymással szemben Gormsey-ban – az utolsó helyen, ahol olyasvalaki felbukkanására számítanék, mint Wren Fitzgerald.

– Tulajdonképpen mit csinálsz itt?

Wren megvonja a vállát.

– Véletlenül a környéken jártam.

Felvonom az egyik szemöldököm.

– Gormsey-ban? Véletlenül?

– Figyelj ide – vált témát gyorsan Wren. – Én nem vagyok hajlandó elhinni, hogy Jamesnek köze lenne ehhez.

– Ő küldött ide, hogy ezt beadd nekem? – kérdezem remegő hangon.

Megrázza a fejét.

– Nem, de ismerem Jamest. Ő a legjobb barátom. Soha nem lenne ilyet.

– Azokon a képeken úgy nézek ki, mintha egy tanárral csókolóznék, Wren. És James beismerte, hogy ő készítette a fotókat.

– Talán ő volt, de ez még nem jelenti azt, hogy ő is küldte el Lexingtonnak.

Összeszorítom az ajkamat.

– James nem tenne ilyet – ismétli meg Wren nyomatékosan.

– Miért vagy ebben ennyire biztos? – kérdezem.

– Mert tudom, hogy mit érez irántad James. Soha nem tenne olyat, amivel ártana neked.

Ezt olyan bizonyossággal mondja, hogy a gondolataim és az érzéseim újra felkavarodnak. Változtatna valamit a dolgokon, ha nem James küldte volna el a képeket? De akkor miért készítette őket egyáltalán?

– Én magam is szeretném tudni, hogy mi a helyzet ezzel az egészszel – mondja Wren. – Most épp hozzá tartok. Gyere velem, Ruby! Akkor te magad is meggyőződhetsz erről.

Wrenre bámulok meredten. A nyelvemen van, hogy megkérdezem tőle, tényleg elgurult-e a gyógyszere. De habozok.

Ez a nap már elérte az abszolút mélypontját. Ennél már nem lehet rosszabb, már nincs mit elveszítenem.

Nem veszek tudomást a vészcsengőkről, amelyek ebben a pillanatban éles hangon szólalnak meg a fejemben. Anélkül, hogy tovább töprengenék rajta, Wren rozsdás autójához lépek, és beszállok.

2

Lydia

A HÍR, HOGY GRAHAMET FELFÜGGESZTETTÉK, futótűzként terjedt el az egész Maxton Hallban. Elviselhetetlen volt az iskola előtt ácsorogni, és arra várni, hogy Percy végre értem jöjjön, főként, hogy sem Jamest, sem Rubyt nem értem el – Grahamról nem is beszélve. Már a gondolata is kiborít, hogy vajon mit érezhet most, és megőrjít, hogy nem tudom, mi van vele.

Amikor végül hazaérek, egyenesen a szobámba megyek, és újra megpróbálom elérni őt. Ezúttal felveszi, megkönnyebbülten fújom ki a levegőt.

– Graham?

– Igen – feleli kifejezéstelen hanggal.

– Annyira sajnálom – robban ki belőlem, miközben fel-alá járkálok a szobámban. Az egész testemet átjárja az adrenalin, a szívem gyorsabban és hevesebben kalapál a mellkasomban. – Annyira sajnálom. Én nem akartam, hogy ez történjen.

Hallom, ahogy Graham felszisszen a vonal túloldalán.

– Nem a te hibád, Lydia.

De, igenis az enyém. Az én hibám, hogy Grahamet és Rubyt ki-rúgták az iskolából.

– Ma délután elmegyek Lexington rektorhoz, és tisztázni fogom a helyzetet. Minden jóra fordul, hidd el nekem. Vállalom a felelősséget, és...

– Lydia – szakít félbe gyengéden.

– Rubyt is felfüggesztették. Ő egyáltalán nem ezt érdemli. Nem hagyhatom, hogy olyasmiért büntessék, amit nem követett el.

– Lydia, én... – De mielőtt be tudná fejezni a mondatot, valaki kitépi a kezemből a telefont. Ijedtemben halkan felkiáltok, és megfordulok.

Apa áll velem szemben, és hideg tekintettel néz rám. Majd a mobilom világító kijelzőjére pillant. Végül felemeli az egyik ujját, és megszakítja a hívást.

– Hé! Mi a...? – kiáltom.

– Soha többé nem fogsz beszélni ezzel a tanárral – vág a szavamba az apám jeges hangon. – Megértetted?!

Kinyitom a számat, hogy válaszoljak, de apa hangjának ridegsége és a haragos tekintete visszatart attól, hogy akár csak egy szót is szóljak.

Tudja.

Apa tud Grahamról és rólam.

Ó, te jóságos ég!

– Apa – suttogom kétségbeesve.

A szó hallatán az arca szinte fájdalmas grimaszba torzul.

– Ha az anyád élne, most nagyon szégyelné magát miattad.

Ezt olyan nyugodtan mondja, hogy eltart egy másodpercig, amíg a szavak jelentése eljut hozzám. De akkor úgy talál el, mint egy jól irányzott ütés, kicsit hátra is hőkölök ettől meg a belőle sütő dühtől.

– Kérlek, hadd magyarázzam el, apa. Ez tényleg nem úgy van, ahogy gondolod. Graham és én már azelőtt ismertük egymást, hogy...

Az apám hirtelen felrántja a kezét, és tiszta erőből falhoz vágja a telefont. Ripityára török, fekete szilánkok és alaktalan műanyagdarabok képében szóródik szét a földön. Döbbsenten bámulok rá.

– Utoljára mondom neked: soha többé nem beszélsz ezzel a férfival. Megértetted? – Most már remeg a hangja a dühtől.

– Épp azt próbálom elmagyarázni neked, hogy...

– Nem vagyok kíváncsi a magyarázkodásodra, Lydia – vág közbe.

Gyűlölöm, amikor ilyen. Amikor nem akar meghallgatni, pedig pontosan tudja, hogy van valami mondanivalóm.

– Nem azért tettem meg mindent a jó híred megóvása érdekében, hogy máris meghozd a következő könnyelmű döntésedet. Ennek most azonnal véget vetsz, világosan beszélek?

Olyan érzés, mintha valaki jeges vizet zúdított volna az arcomba. Kell egy pillanat, amíg újra megtalálom a hangom.

– Hogy érted azt, hogy megóvtad a jó híremet?

Apa arc kifejezése megkeményedik.

– Gondoskodtam róla, hogy a családunk nevét ne mocskolja be tovább semmi. Örölnöd kellene neki, ahelyett, hogy így nézel rám.

A torkom teljesen összeszorul.

– Te voltál az? – kérdelem rekedt hangon. – Te adtad át a képeket Lexington rektornak?

Apa hideg tekintete az arcomra szegeződik.

– Igen.

Hirtelen úgy érzem, hogy nem kapok levegőt. Hányinger fog el, és a szoba forogni kezd körülöttem. Az előttem lévő szék után kapok, hogy meg tudjak támaszkodni.

A saját apám a felelős azért, hogy Graham elvesztette az állását, és James barátnőjét felfüggesztették.

– Miért tetted ezt? – suttogom.

A késztetés, hogy elmagyarázzam neki a helyzetet, szertefoszlott. Már csak a hitetlenkedésnek maradt bennem hely – és az elmondhatatlan haragnak, amely másodpercről másodpercre gyorsabban árad szét az ereimben.

– Mert tönkretehettél volna minket. Az teljesen mindegy neked, hogy mit tettél kockára a meggondolatlan viselkedéssel? Számodra semmit nem jelent ez a család? – kérdezi az apám.

– Család? Hiszen te szart sem törödsz ezzel a családdal! – sziszegem, és ökölbe szorítom a remegő kezemet. Az az érzésem, hogy bármelyik pillanatban felrobbanhatok. – Az egyetlen dolog, ami téged érdekel, az a pénz. Tök mindegy neked, hogy én és James hogy vagyunk anya halála óta. És most itt állsz előttem, és azt kívánod tőlem, hogy örüljek annak, hogy kirúgattad a barátomat az iskolából.

Apa orrcimpái egy pillanatra kitágulnak a „barátom” szó hallatán, egyébként semmilyen érzelemről nem árulkodik az arca.

– Még ennél is többet tennék annak érdekében, hogy megmentsem ennek a családnak a hírnevét.

A nyugodt hangja megőrjít. A légzésem egyre gyorsabbá válik, és olyan erősen mélyesztem bele a körmömet a tenyerembe, hogy szinte biztos, hogy mindjárt kiserken a vér.

– Hálásnak kellene lenned nekem, Lydia – teszi hozzá.

A dühöm eléri a csúcspontját. Már képtelen vagyok visszatartani a szavakat, amelyek kontrollálatlanul robbannak ki belőlem.

– Talán kidobattad az iskolából, de nem tudod kitörölni az életemből! – kiáltom teljes erőből.

– Még hogy nem tudom... – feleli apa, majd megfordul, és el akarja hagyni a szobámat.

De még nem fejeztem be.

– Nem, nem tudod. Ugyanis terhes vagyok.

Hirtelen megtorpan. Mintha egy lassított felvétel lenne, úgy fordul vissza hozzám.

– Mit mondtál?

Dacosan szegem fel az államot.

– Terhes vagyok. Grahamtól.

Különös megfigyelni a reakcióját. Egy pillanatig csak meredten néz rám, majd többször pislog egymás után – mint az a furcsa külső férfi azon a GIF-en, ami hónapok óta kering a neten. Aztán remegni kezd a válla, mintha nehezen kapna levegőt, majd piros foltok jelennek meg az arcán, a homlokán és a nyakán.

Igazából azt hittem, hogy már ismerem apa haragjának minden formáját. James és én már korán megtanultuk, hogy figyeljünk a mimikájának és a testtartásának legapróbb rezdüléseire, és idejében félreálljunk az útjából.

De olyanak, mint ahogy ebben a pillanatban kinéz, még soha nem láttam őt.

A tekintetét továbbra is rám szegezi, egy másodpercig, még egyig, én pedig lassan hátrálok egy lépést, mert képtelen vagyok felmérni, hogy mi fog történni. Aztán a legnagyobb meglepetésemre apa sarkon fordul, és minden további szó nélkül elhagyja a szobámat.

Az ajtót olyan erővel csapja be, hogy önkéntelenül is összerándulok. A kezemet a mellkasomra szorítom, és mély lélegzetet veszek. A pulzusom ezerrel száguld, és érzem, ahogy a szívem kalapál a tenyerem alatt.

De tíz másodperc sem telik el, és az ajtó hirtelen újra kivágódik – olyan lendülettel, hogy a kilincs a falnak csapódik, és tutira hagy maga után egy jókora mélyedést. Az apám jön vissza a szobába, és fölélem tornyosul.

– Tud róla? – kérdezi olyan halkán, hogy alig hallom.

A kérdés teljesen felkészületlenül ér, és több másodpercre is szükségem van, amíg sikerül megráznom a fejem.

– Nem, de én...

– Jó – szakít félbe az apám. Majd anélkül, hogy egy újabb pillanásra méltatna, nagy léptekkel átvág a szobámon. Feltépi a bejárható gardróbom ajtaját, és belép a kis helyiségbe. Hangos zörgést hallok.

Az ajtóhoz rohanok, és apámra bámulok, aki épp most vette le az egyik nagy bőröndömet a szekrény felső polcáról. Ezután egy utazótáskáért nyúl, amit nagy robajjal mellé hajít a földre. A bőrönd tejet felrúgja a lábával, majd válogatás nélkül különféle ruhadarabokat kezd lerángatni a polcokról, a vállfákról, és mindet beledobálja.

– Te meg mit művelsz?

Nem is reagál. Megszállottan szedegeti le a pólókat, blúzokat, nadrágokat, fehérneműket, táskákat és cipőket. A haja a hirtelen mozdulatoktól csapzottan szétáll minden irányba, a foltok az arcán és a nyakán egyre sötétebbé válnak. Még akkor sem hagyja abba, amikor a bőrönd már megtelt, és a holmik rendetlen halomban tornyosulnak a bőröndön és mellette a padlón.

– Apa, mégis mit művelsz? – kiáltom, és teszek egy lépést előre, hogy valahogy megállítsam. A karja után nyúlok, de ő kitépi magát a kezemből. A mozdulata heveségétől hátratántorodom, és épphogy csak sikerül megkapaszkodnom az ajtófélfában.

Ebben a pillanatban James ront be a szobába.

– Mi folyik itt? – kérdi. A tekintete tele van aggodalommal, amikor végigmér fentről lefelé, hogy meggyőződjön róla, minden rendben van-e. Aztán észreveszi apát a szekrények előtt, és a szeme elkekedik.

– Mit csinálsz itt, apa? – kérdezi.

Apa sarkon fordul, és Jamesre mutat.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Te tudtál róla? – kérdi.

James a homlokát ráncolja.

– Miről?

– Minek is kérdezem? Persze hogy tudott róla – motyogja apa saját magának. Egy pillanatig szemügyre veszi a rendetlenséget, amit összehozott maga körül, aztán lehajol, és a bőrönd mellé hullott ruhákat heves mozdulatokkal máris kezdi belegyömöszölni az utazótáskába.

– Miért pakolod el a dolgaimat, apa? – kérdezem rekedten.

– Most azonnal elköltözől innen.

A hányinger hulláma csap át rajtam.

– Tessék? – zihálom.

James a hátamra teszi a kezét, mintha így akarná jelezni, hogy mellettem van.

– Ebben az évben már épp elég botrányos szalagcímmel gyűlt meg a bajunk. Nem fogom hagyni, hogy a vállalatom érdekei veszélybe kerüljenek csak azért, mert te elég ostoba voltál ahhoz, hogy egy tanár felcsináljon! – üvölti felém az utolsó szavakat.

Közelebb húzódok Jameshez, a keze megfeszül a hátamon. Szabályosan érzem, hogy mekkora akaraterejébe kerül, hogy visszafogja magát.

A hangja erőltetett nyugalomról árulkodik, amikor megpróbál válaszolni apánknak.

– Nem tehetsz úgy, mintha ez nem történt volna meg.

Apa megrántja az utazótáska cipzárját. Az egyik ruha csücske becsípődött, ezért csúnya reccsenés hallatszik. Összerezzenek.

– Dehogyanem tehetek – nyögi, majd egy újabb heves rántással becsukja a táskát. Aztán a bőröndhöz fordul. Rátérdel a tetejére, majd behúzza a cipzárt. – A nagynénédhez költözől. Még hozzá azonnal. Senki nem szerezhet tudomást az... az állapotodról.